

Hồi Thứ Chín

HOÀNG LONG LỘNG OAI NÁO THANH TÙNG

Hạng Chân nhếch môi cười tàn bạo, lạnh lùng quét mắt nhìn quanh. Bỗng đám người bao vây đột nhiên thoáng nhốn nháo, rồi thì liên tiếp những tiếng reo mừng vang lên.

Hạng Chân nhếch môi cười tàn bạo, lạnh lùng quét mắt nhìn quanh. Bỗng đám người đang vây thoáng nhốn nháo, rồi thì tiếng vui mừng reo lên vang dội.

Trong ánh đuốc soi rọi, có thể trông thấy rất nhiều bóng người đang lao nhanh đến, chỉ qua thân pháp cũng đủ thấy họ đều là hàng cao thủ bậc nhất.

Trong bao năm qua Hạng Chân đã có thói quen động thủ công địch trước, lúc này chàng nhếch môi cười, loáng cái đã xông vào đám người bao vây.

Chấn Thiên Xử Kim Uy hét to, ngọn Vi Đà Chử trong tay vung lên loang loáng, kèm theo kinh phong vụt vù vù đón đầu tấn công đối phương. Bên cạnh y, hai mươi mấy gã đại hán võ phục cũng buông tiếng quát vang, ánh đao sáng loáng cùng nhắm vào Hạng Chân bổ tới.

Sợi xích sắt bỗng vươn thẳng ra, “Keng” một tiếng, đánh bật ngọn Vi Đà Chử của Kim Uy và cơ hồ như cùng một lúc nó đã quét ngang một đường, tiếng binh khí chạm nhau chát chúa, tia lửa bay tung tóe. Hạng Chân tả chưởng bổ chếch tới, máu tươi phun thành một hàng dài, gần hai mươi đại hán tên nào cũng bị xẻ phanh bụng, ruột gan theo máu lò ra, trông thật thảm thiết.

Những ngọn binh khí bị đánh văng lên không còn chưa kịp rơi xuống đất thì trong tiếng rú thê thảm và máu phun xối xả đã lại có bảy tám tên thuộc hạ Thanh Tùng Sơn Trang bị bay mất đầu, thân thủ của Hạng Chân nhanh đến mức tưởng chừng như có đến hàng trăm cánh tay vậy.

Chấn Thiên Xử Kim Uy la hét như điên cuồng đuổi theo bóng Hạng Chân, song hết như một con bò đuổi theo một cánh chim, chẳng những hoài công phí sức mà còn tỏ ra ngu xuẩn đến nực cười.

Bỗng hấn cảm thấy nơi vai bị vỗ nhẹ một cái, vội giật mình ngoảnh lại thì nghe tiếng gió lướt qua, má hấn đã bị lãnh mười mấy cái tát tai nẩy lửa, mạnh đến mức đẩy hấn ngồi bệt xuống đất, răng lẩn với máu phun ra, song lại chẳng thấy bóng dáng một ai cả.

Lúc này thì cục diện hết sức hỗn loạn, tiếng gào rú lẫn với tiếng la mắng, đuốc lửa vất đầy mặt đất, binh khí vương vãi khắp nơi. Người nào người nấy chỉ muốn tìm đường bỏ chạy, tên nào còn cầm binh khí thì chém bừa vào không khí, thật như một lũ điên mất trí.

Hạng Chân ung dung đứng sau một cây tùng, cơ hồ đưa mắt nhìn bọn người Thanh Tùng Sơn Trang đang điên cuồng chém giết lẫn nhau như không hề dính dáng đến chàng vậy.

Bỗng một tiếng quát vang lên trên không, rồi một bóng người đáp xuống, chính là Bạch Diện Kiêu Hề Hề.

Y vừa đáp xuống thì đã buông tiếng quát to:

– Hãy yên lặng hết cho ta.

Liên đó lại có thêm bảy bóng người theo sau lao tới, trong số đó có hai thanh niên áo lam, trên có thêu đôi bướm màu hồng phấn, bốn người đàn ông trung niên thân hình vạm vỡ mặt mày uy nghi. Một người dáng dấp mảnh khảnh, mặt mày đen đúa, trên môi có một chòm râu ngắn, vẻ rất nham hiểm và cuồng ngạo.

Hề Hề nhanh chóng tìm gặp Kim Uy, kéo y từ dưới đất lên, lạnh lùng nói:

– Kim Uy, sao lại thế này?

Kim Uy nhìn đáo dác, ngờ ngẩn nói:

– Hạng Chân... tên tiểu tử ấy ở đây... chúng thuộc hạ đã...

Hề Hề liền đảo mắt nhìn, đồng thời hối hả hỏi:

– Tìm kiếm mau!

Bảy người đứng cạnh lập tức khoát tay về bốn phía, bọn đại hán vừa mới hoàn hồn đành bấm bụng chia nhau bắt đầu lục soát. Lúc này, từ tốp đại hán võ phục đỏ xô về phía này, đèn đuốc sáng choang.

Hề Hề tức tối nghiêng răng, hậm hực nói:

– Tưởng đâu tên tiểu tử ấy nhất định theo hậu viện bỏ trốn vào trong núi, chẳng ngờ hấn lại còn có thể đảm lẩn quẩn trong trang. Thật là không nên để cho tên ngu ngốc Kim Uy ở đây, khiến tổn thương nhiều người thế này...

Người mảnh khảnh buông tiếng cười khẩy, nhạt giọng nói:

– Hấn cũng chẳng vẻ vang gì, chúng ta biết bao cao thủ, hấn lại chỉ dám tìm hạng tầm thường mà ra oai, vậy có gì đáng kiêu hãnh chứ?

Hề Hề xoa mạnh hai tay vào nhau:

– Hiền đệ đã cho người đi triệu hồi những huynh đệ đuổi về các hướng khác chưa?

Người mảnh khảnh gật đầu:

– Vu Ma Tử đi rồi! Nhị vị viện chủ trang và hậu viện đã đuổi theo hướng đông, trang chủ mang theo Thất Phi Chùy đuổi về hướng tây, có lẽ lúc này đã hơn mười dặm...

Hề Hề lại nghiêng răng nói:

– Tên tiểu tử này thật xảo quyệt, Hề Hòe tưởng đầu hấn bị trọng hình như vậy, lại thêm chất độc “Tán Cốt Thực Cơ Đơn” và thương thế cũ của hấn chưa lành, chắc chắn sẽ không xảy ra sự cố, nào ngờ vẫn bị hấn trốn thoát, ngay cả Long Vương Lao mà cũng không giữ nổi hấn...

Người mảnh khảnh cười nham hiểm:

– Lẽ ra nên một đao giết phứt hấn đi cho rồi.

Hề Hòe lườm mắt nhìn y, không nói gì. Lẽ đương nhiên, Hề Hòe dễ thường không hối hận đã không một đao hạ sát Hạng Chân? Nhưng giờ đây thì mọi chuyện đã muộn màng rồi.

Không xa lắm, lại có hai bóng người vội vã lao đến, đi đầu chính là Công Tôn Tiểu Phong, theo sau là Uông Lăng.

Công Tôn Tiểu Phong chưa dừng chân đã hốt hoảng nói:

– Hề lão đệ, khi này có người vừa cho hay, bảo Hạng Chân đã phá lao bỏ trốn rồi phải không?

Hề Hòe gật đầu ngược ngùng, đưa tay chỉ xuống đất nói:

– Vâng, Công Tôn huynh xem kia, dưới kia toàn là kiệt tác của hấn.

Công Tôn Tiểu Phong đưa mắt nhìn qua, thảm trạng trước mắt khiến y bất giác rùng mình, Uông Lăng cũng thoáng chao người, sắc mặt trắng bệch.

Công Tôn Tiểu Phong thở dài nói:

– Võ công của Hạng Chân quả khôn lường, dường như hấn có một sức mạnh siêu phẩm rất đặc dị... Lúc ở Trường Du Sơn trước khi hấn trúng độc phát mê, Lăng nhi hiện thân quá sớm, suýt nữa đã bị hấn một chưởng đánh chết. Nếu không ngờ lão phu kịp thời kéo Lăng nhi tránh khỏi thì hậu quả thật là tệ hại, vậy mà cánh cửa gỗ tùng cũng bị hấn đánh cho gãy vụn. Đó là sau khi trúng kịch độc đấy, còn lúc bình thường thì càng ghê gớm biết chừng nào...

Hề Hòe định nói gì đó, song lại ngậm miệng làm thinh.

Người mảnh khảnh buông tiếng cười, âm trầm nói:

– Công Tôn đại huynh, tục ngữ có câu “Một lần bị rấn cắn, mười năm sợ dây thừng”. Hừ, Hạng Chân đầu phải là kẻ ba đầu sáu tay...

Công Tôn Tiểu Phong trừng mắt, song cổ nén lửa giận, chỉ buông tiếng hừ thật mạnh.

Hề Hòe thấy hai người có vẻ phật lòng thì vội lớn tiếng nói:

– Kim Uy, người còn đứng chết ra đó nữa hả?

Hai thanh niên áo lam trên có thêu đôi bướm màu hồng phấn cùng đi tới, người cao hơn gật đầu chào Hề Hòe rồi nói:

– Viện chủ, xung quanh đây dường như không có tung tích của hấn, theo lời

chúng đệ huynh nói lại thì hắn đã bỏ đi tự bao giờ, không một ai trông thấy, thân pháp thật quá nhanh.

Hề Hòe suy nghĩ một hồi đoạn nói:

– Tiếp tục lục soát.

Hai thanh niên áo lam thoáng khom mình, lại quay người bỏ đi.

Người mảnh khảnh cười khẩy nói:

– Tên tiểu tử Hạng Chân lúc trốn chạy quả là rất nhanh, nếu hắn là bậc anh hùng hảo hán thì lẽ ra phải chờ chúng ta có mặt, lúc ấy thân pháp của hắn có nhanh hay không thì mới biết hư thực.

Hề Hòe vừa định tiếp lời thì chợt thấy một bóng người từ trên ngọn cổ tùng gần đó vọt tới. Cơ hồ trong cùng một lúc, một vật đen ngòm bay tới nhanh khôn tả, hai người đều cảm thấy nhắm vào đỉnh đầu mình bay thẳng tới.

Lập tức bọn Hề Hòe liền nhảy tránh sang tứ phía, xích sắt rơi vào khoảng không. Nhưng trong tiếng khua loảng xoảng, nó đã bất ngờ quét ngang lại, người mảnh khảnh loạng choạng lùi thêm ba bước, một mảnh áo sau lưng đã theo gió bay đi, y đau đến luôn miệng xuýt xoa.

Hề Hòe đến lúc này mới có cơ hội nhìn ra đối phương. Lập tức, y diên tiết quát:

– Quân chuột nhất, hôm nay ngươi mà sống sót ra khỏi Thanh Tùng Sơn Trang thì kể như Hề mỗ đã uống công bao nhiêu năm trời.

Hạng Chân buông giọng lãnh đạm:

– Chúng ta cứ thử xem.

Quay sang người mảnh khảnh hai mắt đỏ quạch, cười nói tiếp:

– Có đủ nhanh chưa vậy bằng hữu?

Người mảnh khảnh buông tiếng thét vang, trở bộ sang bên, một luồng sáng xanh đã bay thẳng vào ngực Hạng Chân, giữa chừng bỗng biến thành ba vòng sáng tròn, chao đảo bất định phủ chụp tới.

Hạng Chân lách mình tránh khỏi, nhường mày nói:

– Thiết Bút Lý Gia đâu có gì là cao siêu?

Không sai, người mảnh khảnh đúng là Thanh Tý Bút Lý Dịch, bào đệ chưởng môn đời thứ bảy của Thiết Bút Lý Gia ở Sơn Tây, và cũng là một cao thủ hàng đầu của Đệ Nhất Viện trong Thanh Tùng Sơn Trang.

Thanh Tý Bút Lý Dịch lại vang bút tiến tới, gằn giọng nói:

– Hạng Chân, hôm nay hai chúng ta quyết một mất một còn...

Hạng Chân chớp nhoáng xoay người, sợi xích sắt trong tay quét ra như vũ bão,

buộc Lý Dịch phải lùi ra sau ba bước.

Hạng Chân lạnh lùng nói:

– Hừ... người hãy còn kém xa lắm.

Hề Hòe bỗng buông tiếng hét vang, từ xa nhắm vào Hạng Chân đánh ra năm chưởng, kinh lực vô cùng hung mãnh.

Hạng Chân một chân trụ đất, xoay người theo hình xoắn ốc di chuyển ra xa, trong khi ấy vẫn vung chưởng tấn công Lý Dịch.

Công Tôn Tiểu Phong cũng buông tiếng hét vang, một luồng sáng bạc phóng vút ra.

Hạng Chân không hề chớp mắt, tay trái bỏ chéch ra, “keng” một tiếng, một cây gậy thép sắc nhọn đã bị đánh bật ra.

Một tiếng hét lạnh lạnh vang lên, một người mảnh mai lao vào cuộc chiến, hai luồng sáng lấp loáng như tia chớp, tới tấp tấn công Hạng Chân.

Hạng Chân vừa vung xích sắt đón đỡ vừa nói:

– Uông cô nương, phen này thì Công Tôn Tiểu Phong sẽ không còn thời gian để kéo cô nương tránh thoát nữa đâu.

Công Tôn Tiểu Phong hét vang, gậy thép trong tay liên hoàn tung ra chín chiêu mười một thức.

Lý Dịch trong tay thiết bút ánh lên xanh rờn, hung hãn tấn công tới tấp, phối hợp với chưởng lực trầm hùng của Hề Hòe, bốn người liên kết nhau thành một mạng lưới hết sức chặt chẽ.

Chỉ thấy ánh thép loang láng, bóng người nhấp nhoáng, kinh phong ào ạt cuốn tung cát đá.

Bỗng có thêm hai bóng người lao vào vòng chiến, đôi bướm hồng thêu trước ngực như nhỡ như bay lượn, hai thanh “Đại Phương kiếm” nặng hơn nhiều so với trường kiếm thông thường đã công tới bên mình Hạng Chân.

Hạng Chân ung dung luồn lách trong vòng vây, chàng đánh bật hai thanh “Đại Phương kiếm”, lạnh lùng nói:

– Bằng hữu, hãy báo danh đi.

Thanh niên áo lam cao hơn liên tiếp tung ra chín cước ba kiếm, tức giận nói:

– Để người chết được yên lòng nhắm mắt, anh em Thiết Kiếm Song Điệp, lão đại Tô Ngạn chính là ta.

Hạng Chân nhếch môi khinh bỉ, vung xích sắt đánh bật thiết bút của Lý Dịch, đoạn liền xoay người, chớp nhoáng tung ra mười hai cước bức lui Công Tôn Tiểu Phong, nghiêng người sấn vào trung cung Tô Ngạn, khẽ nói:

– Tô bằng hữu hãy đi trước một bước nhé.

Tô Ngạn giật nảy người, cố sức rứt kiếm về, song một bóng chưởng đã như từ chốn địa ngục bay tới, nhanh đến mức y chưa kịp suy nghĩ thì nửa đầu bên trái đã vỡ nát, chết ngay.

Bạch Diện Kiều Hề Hề thấy thế thì tức đến cơ hồ vỡ lồng ngực, y buông tiếng thét vang, vung chưởng như điên cuồng bỏ tới.

Em của Tô Ngạn là Tô Xương cũng liều chết vung kiếm đánh ra.

Hạng Chân lại vung xích sắt đánh bạt thiết bút của Lý Dịch, tránh khỏi gậy thép của Công Tôn Tiểu Phong, thúc ngược tay về phía Uông Lăng, xích sắt quét ngang sang Hề Hề, cơ hồ như trong cùng một lúc đã tiến sâu về phía Tô Xương.

Hề Hề kêu lên một tiếng thảng thốt, cấp tốc phóng ra ba chưởng đánh bạt xích sắt, đoạn vung chưởng về phía Hạng Chân. Nhưng đã không kịp, chỉ nghe Tô Xương rú lên một tiếng thê thảm, thân hình đã bay ra ngoài, nằm bất động.

Công Tôn Tiểu Phong hai mắt đỏ quạch, múa tít gậy thép trong tay, liều mạng xông vào tấn công.

Bốn người đàn ông trung niên nãy giờ đứng ngoài bây giờ nhìn nhau gật đầu rồi cùng nhảy vào vòng chiến, vung đao chém tới, giáp công Hạng Chân.

Hạng Chân lách mình tránh khỏi, chớp mắt nói:

– Lẽ ra các vị phải cùng xáp vào từ lâu rồi.

Vừa dứt lời, xích sắt đã loảng xoảng đánh bạt bốn ngọn đại đao. Chiêu thức chưa dứt thì đã đổi thành thế quét ngang, từ bên hông của Lý Dịch công tới.

Cuộc chiến giờ đây đã trở thành một chọi bảy, song thân thủ Hạng Chân mỗi lúc một nhanh, không sao nhận định được phương vị chuẩn xác, hầu hết thế công của chàng đều tập trung vào Hề Hề và Công Tôn Tiểu Phong, khiến hai người hết sức lúng túng.

Lúc này vòng vây đã tăng lên đến hàng mấy trăm người, đèn đuốc sáng rực như ban ngày, mặt người nào cũng trĩu nặng vẻ bàng hoàng, nhưng không một ai dám tiến tới tham chiến, bởi ai cũng hiểu nếu họ tham gia vào thì ngoài trừ gia tăng thương vong, chẳng được ích lợi gì cho phe mình cả.

Từ khi cuộc chiến diễn ra tới giờ thì chỉ trong vòng chừng tàn hai nén nhang, vậy mà cao thủ bên phe Thanh Tùng Sơn Trang tham gia giáp công thì chỉ còn bảy người đang giao đấu, còn thì hai đã chết và hai bị thương rồi.

Lúc này thời gian như ngưng đọng lại, trong vòng chiến binh khí lấp loáng, bóng người tung bay ngang dọc, nhưng không một ai lên tiếng, ngoại trừ thỉnh thoảng có tiếng quát tháo, thậm chí cả hơi thở cũng hết sức nặng nề.

Bỗng đám người xung quanh vui mừng reo vang, một tên đầu mục la to:

– Trang chủ cùng nhị vị viện chủ đã đến.

Lập tức bảy người giáp công đều lên tinh thần, Hề Hề liên tiếp tung ra chín

cước, mười chín chưởng, đồng thời quát vang:

– Hãy vây chặt lấy tên tiểu tử này.

Lý Dịch cũng đánh ra mười chiêu liên hoàn, toàn là những tuyệt học trong Mạc Hoa Bút Pháp của nhà họ Lý.

Bốn đại hán râu xồm cũng liên kết thành một khối, đại đao trong tay phối hợp vô cùng chặt chẽ.

Công Tôn Tiểu Phong thì lượn lờ như bay, cây gậy thép vung động đến quý mạt thần xuất, chuyên thừa sơ hở của đối phương mà công vào.

Lúc này tất cả đều tận dụng sở trường của mình, không dám mạo hiểm tấn công liều mạng mà thủ là chính.

Thành thật mà nói, sức khỏe của Hạng Chân chưa hoàn toàn hồi phục, thương thế vẫn chưa lành, tuy chàng không chắc có thể hạ sát toàn bộ kẻ địch trước mắt, song vẫn có thể thoát khỏi vòng vây hết sức dễ dàng. Giá như chàng liều lĩnh sử dụng hiểm chiêu thì cũng rất có thể khiến kẻ địch đổ máu, song chàng từ đầu đến giờ vẫn giữ gìn tinh lực và nguyên khí, định sẽ đại náo một phen để lập uy trên chốn giang hồ và cũng để minh oan cho bản thân.

Giờ đây chàng đang lảng lạng chờ đợi cao thủ đối phương đến nơi, chàng phải dùng máu để tẩy rửa nỗi đau khổ và nhục nhã mà chàng phải chịu đựng vừa qua.

Hai mươi mấy bóng người như những cánh chim to lảng không bay tới, khí thế vô cùng hung mãnh.

Hề Hòe tung ra hai chưởng, vọt xoay người hét to:

– Tên tiểu tử ở giữa chính là Hạng Chân đấy.

Hạng Chân buông tiếng cười khẩy, không chờ kẻ địch hạ xuống đã nhanh như chớp vọt lên nghênh đón, chỉ thấy bóng người nhấp nhóang trên không, liền thì hai bóng người trong tiếng rú thảm thiết đã tách sang hai bên rơi xuống, máu tươi phun ra xối xả, rơi đầy mặt những kẻ bên dưới.

Tiếng xích sắt khua vang, giọng Hạng Chân trầm lạnh và phiêu hổi bất định vang lên:

– Ta là Hoàng Long, kẻ đòi nợ máu đến từ Cửu U...

o O o